Devorar el temps, esperar la trobada

Per PepMaria el dl., 06/02/2012 - 09:00

"Aquest paio me'l menjo!" "Aquesta paia me la menjaria!""Necessito una artilleria d'arguments per defensar les meves idees en aquest reunió!"Aquestes o d'altres semblants són expressions que ens poden sorgir quan una trobada propera ens remou sentiments.A què podem dedicar el temps que ens separa d'aquesta trobada tan desitjada? Un text de Thomas Mann ofereix algunes pistes.*"Es pot dir que [Hans Castorp] havia consumit la setmana esperant que aquell moment [en què Hans es trobava de prop amb Clawdia, de qui estava enamorat] es repetís set dies després; i esperar significa precipitar-se, significa sentir el temps present, no com un regal, sinó només com un obstacle, negar i destruir el seu valor i avançar-s'hi de pensament. Diuen que l'espera és avorrida. Però, de fet, també pot ser distreta perquè absorbeix quantitats de temps sense viure-les ni aprofitar-les per si mateixes. Podríem dir que qui només espera s'assembla a una devorador amb un aparell digestiu que expulsa tot el menjar en massa, sense assimilar-ne els elements nutritius."*Thomas Mann *La muntanya màgica* Edicions 62, Barcelona p.348, Quan una trobada de futur ens emociona, desitgem que passi de pressa el temps que ens en separa. És com si, en la imatge usada per Mann, volguéssim devorar el temps i l'espera fos un obstacle enlloc d'un regal.En el cas de la novel·la de Thomas Mann, em permeto sospitar que Hans desitja devorar el temps perquè el que realment desitja és *devorar* Clawdia només de trobar-la[1]. A nosaltres ens pot passar que de vegades l'actitud davant de certes trobades s'assembli a la de Hans Castorp. Si em preparo per a una reunió on assisteix algú amb qui he tingut topades, puc anar-hi pensant: "Aquest tio, *me'l menjaré*!". Si vaig a una trobada on hi ha una persona que m'atreu afectivament, puc anar-hi acumulant forces per a devorar tots els competidors/les competidores que m'impedeixin *devorar* la persona en qüestió. Si he de defensar una idea davant d'un grup que me la pot qüestionar, puc preparar-m'hi pensant: "He de preparar tota una *artilleria* d'arguments perquè no me la tombin". En aquestes ocasions, el temps d'espera o de preparació està dominat per la pròpia iniciativa, que pretén imposar la presència o el sentit sobre tota altra presència o tot altre sentit. Però potser les trobades tenen més sentit que el que aporto jo. Si és així, l'espera permet obrir un espai entre jo i el meu desig de devorar. Un espai que consideri els altres i les seves contribucions no com a objectes a devorar sinó com a regals a acollir. Un espai que em vagi alliberant de les etiquetes (http://www.pregaria.cat/index.php?sec=alcor&op=2&id=1) que he posat prèviament a cada participant a la trobada. Així em podré deixar sorprendre i permetré que la novetat, la creativitat o la sorpresa es produeixin. L'actitud devoradora pot avortar aquesta novetat. De fet, Mann insinua que devorar és desaprofitar el sentit, malbaratar-lo: "no assimilar-ne els elements nutritius". L'espera ens permet intuir la riquesa que pot emergir quan ens trobem amb els altres. *Esperar de veritat* és eixamplar el desig per a rebre un regal més gran. A aquest tipus d'*esperar de veritat*, el cristianisme l'anomena *esperança*. I afirma que l'esperança és una virtut teologal: una actitud interior que Déu ens ajuda a aconseguir. Perquè el Déu *semper maior* (sempre més gran) és capaç d'eixamplar els nostres desitjos limitats i de suscitar en qualsevol trobada la novetat i la joia de la fraternitat. [1] De fet, el lloc de la trobada (la zona de recollida del correu del sanatori de tuberculosos de Davos) no li permetrà al jove enamorat ni la més mínima mossegada!